

Hồi 16

Huyền Thiết Ra Oai Đấu Bang Chủ Giữa Đường Vì Nghĩa Làm Ông Mai

Kim Trục Lưu cười lớn: “Ta cũng đang muốn biết tung tích của Hồng Anh, người lại hỏi ta. Hì hì, thật hổ danh người là một bang chủ, chỉ biết khoác lác!”

Sử Bạch Đô trừng mắt quát: “Ta khoác lác thế nào?”

Kim Trục Lưu nói: “Một chút bản lĩnh của người thì làm sao lấy được mạng ta? Người không phải đã quá khoác lác hay sao?”

Sử Bạch Đô nổi trận lôi đình, không đáp lại mà lao tới tấn công. Nội công của Kim Trục Lưu không bằng y, nhưng võ công của chàng thì ảo diệu hơn y. Kim Trục Lưu thấy chiêu phá chiêu, gặp thức phá thức, nếu không thể phá thì né tránh. Trong chớp mắt năm mươi chiêu đã trôi qua mà Sử Bạch Đô chẳng làm gì được chàng.

Sử Bạch Đô tuy không lấy được mạng Kim Trục Lưu, Kim Trục Lưu cũng đã rất mệt mỏi, bề ngoài nhìn thì chàng rất ung dung tự nhiên, nhưng thực sự đã dốc hết sức bình sinh ra mới có thể ngang tài ngang sức với Sử Bạch Đô.

Trong lúc tích chiến chỉ nghe từng tiếng bình bình vang lên không ngớt bên tai, bảng hiệu của các cửa hiệu hai bên đường đều đã bị quyền phong chưởng lực của họ đánh rơi xuống đường, người đi đường trốn sạch, các cửa tiệm đều sợ bị vạ lây nên đành đóng cửa lại.

Kim Trục Lưu giải xong một chiêu, quát: “Sử bang chủ, ta có lời khuyên nhủ, nghe hay không là tùy người”.

Sử Bạch Đô hừ một tiếng: “Tên tiểu tử nhà người muốn dạy ta?”

Kim Trục Lưu nói: “Không dám. Nhưng người có biết tại sao em gái của người bỏ trốn hay không? Người trách người trước tiên phải nên trách mình!”

Sử Bạch Đô đánh ra một quyền, quát hỏi: “Người nói thế là ý gì?”

Kim Trục Lưu né tránh đường quyền của y, đáp trả: “Người tưởng Sử cô nương bỏ trốn là vì ta đẩy ư? Sai rồi, sai lắm! Đó là hoàn toàn là do người không tốt đã làm ô nhục gia môn!”

Sử Bạch Đô quát: “Người nói càn nữa ta...” Y vốn muốn nói “ta sẽ đánh chết người”, đó là câu nói đầu môi chót lưỡi của y. Nhưng lúc này thì chợt nghĩ lại mình cũng chưa chắc lấy được mạng của Kim Trục Lưu, nếu nói thêm một lần nữa thì sẽ bị đối phương chê cười, cho nên đành im lặng.

Kim Trục Lưu ồm ờ: “Người muốn thế nào thì ta mặc kệ. Nhưng ta không nói thì không được. Nói thực cho người biết, ta và lệnh muội chỉ là bằng hữu mới quen nhau, ta làm sao dụ dỗ nàng bỏ chạy được? Người không nên buộc nàng lấy người mình không yêu”.

Sử Bạch Đô tức giận nghiêng răng nói: “À nha đầu ấy đã nói tất cả cho người biết?”

Kim Trục Lưu nói: “Ta và lệnh muội tuy mới quen nhau, nhưng ta chỉ muốn lấy công bằng cho nàng. Tên họ Soái kia chỉ là hạng bại hoại trong võ lâm, sao người lại ép em gái của mình gả cho y? Với võ công của người vốn là có thể trở thành một nhân vật nổi tiếng, cần gì phải a dua bọn quyền quý, quỳ gối trước triều đình?”

Sử Bạch Đô cả giận quát: “Sao lại có lý như thế này, tên tiểu tử nhà người dám dạy đời ta!”

Kim Trục Lưu vừa hóa giải đòn tấn công của y, vừa chậm rãi: “Không phải ta dạy đời người mà ta muốn tốt cho người. Sử bang chủ, ta thật lòng khuyên người, nếu người có thể thay đổi, không những huynh muội các người có thể thân thiết như xưa, mà những người hiệp nghĩa trên giang hồ cũng sẽ tha thứ cho người”.

Sử Bạch Đô tức giận đến nổi thất khiếu bốc khói, quát âm lên: “Người đã nói xong chưa? Hừ, hừ, Sử Bạch Đô xưa nay độc lai độc vãng, thích làm gì là làm, cần gì ai phải thứ lỗi!”.

Kim Trục Lưu xua tay: “Người đã không nghe lời hay, ta cũng đành chịu. Được, nói nhiều cũng vô ích, hết rồi!” Sử Bạch Đô nổi giận, quyền chưởng đều tung ra.

Sử Bạch Đô thầm nhủ: “Dù mình giết không được tên tiểu tử này ít nhất cũng chỉ có thể lưỡng bại câu thương, công lực của tên tiểu tử không bằng mình, đôi bên bị thương thì chắc chắn y sẽ nặng hơn mình?” Sử Bạch Đô đã có ý nghĩ này cho nên chiêu nào cũng toàn là sát thủ.

Kim Trục Lưu từ ngày xuất đạo cho đến nay chưa bao giờ gặp phải đối thủ lợi hại như thế này. Cuộc chiến này nguy hiểm hơn trận chiến với Văn Đạo Trang ở nhà Giang

Hải Thiên, dù Kim Trục Lưu đã dốc hết sức bình sinh, đấu được năm sáu mươi chiêu vẫn không thể lấy lại cân bằng, chàng mệt đến nổi mồ hôi đầm đìa. Kim Trục Lưu thầm nhủ: “Nếu cứ đánh nữa, dù không thất bại e rằng cũng tổn hao nguyên khí”.

Cung Bỉnh Phan đứng một bên xem, thấy Kim Trục Lưu dần dần đuối thế, chợt nảy ra một ý nên bước tới nói: “Sử bang chủ đừng vội, tôi sẽ giúp ông! Hảo tiểu tử, người dám đắc tội với Sử bang chủ, ta sẽ lấy mạng người trước!” Dứt lời ném cái tráp về phía Kim Trục Lưu.

Sử Bạch Đô quát: “Sử mỗ này đâu cần người khác giúp đỡ, tránh qua một bên! Đừng cản trở ta!” Sử Bạch Đô là nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ, lúc này đã chiếm thượng phong, làm sao có thể không màng đến thân phận của mình mà cần người khác giúp đỡ? Chính vì y nể mặt Cung Bỉnh Phan là hương chủ của Hồng Anh hội, không muốn khiến Cung Bỉnh Phan khó xử, nếu không y sẽ càng nổi giận hơn.

Sử Bạch Đô nào biết Cung Bỉnh Phan miệng thì nói giúp y nhưng thực sự là thâm giúp cho Kim Trục Lưu. Y ném tảng huyền thiết qua, Kim Trục Lưu giơ tay tiếp lấy. Sử Bạch Đô muốn cướp cũng đã không kịp nữa.

Cung Bỉnh Phan giả vờ kinh hoảng kêu lên: “Ôi chao, không xong!” Nhưng rồi lẩm bẩm: “Sử bang chủ có bản lĩnh cướp lại được, không sao, không sao! Sử bang chủ, xin thứ cho tiểu đệ lỡ lời!” Nói xong giả vờ tránh xa ra một bên.

Sử Bạch Đô thấy tảng huyền thiết đã rơi vào trong tay Kim Trục Lưu, vừa kinh vừa giận, vội vàng nhảy bổ tới đoạt lấy, đánh ra một chiêu Loan cung xạ điều xĩa vào mặt Kim Trục Lưu, tay trái vòng lại chụp lấy tay chàng.

Kim Trục Lưu cười nói lớn: “Người đừng nổi nóng, trả lại cho người!” Thế rồi lách người, đẩy cái tráp về phía trước. Sử Bạch Đô điểm hai chỉ bị hụt, thế rồi vỗ tiếp ra một chưởng. Chưởng lực của Kim Trục Lưu không bằng Sử Bạch Đô nhưng cũng không hơn kém nhau bao nhiêu, nếu hai chưởng giao nhau thì chàng chắc chắn sẽ bại, nhưng lúc này trong tay chàng đang cầm tảng huyền thiết, nếu Sử Bạch Đô bị chàng đánh trúng thì chắc chắn sẽ bị gãy xương. Sử Bạch Đô chỉ đành vội vàng biến chiêu, thu lại một chưởng, lướt xéo ra ba bước.

Chiêu Loan cung xạ điều này vốn là một chiêu sát thủ lợi hại, nào ngờ bị Kim Trục Lưu phá giải. Cung Bỉnh Phan đứng từ xa nhìn vỗ tay kêu lên: “Hay lắm, hay lắm!” Cũng không biết y khen Sử Bạch Đô hay Kim Trục Lưu?

Kim Trục Lưu cười rằng: “Người khen ai thế? Chiêu số của y đương nhiên rất hay, nhưng ta cũng không ngốc. Được, chúng ta coi như kỳ phùng địch thủ, tiếp nào, tiếp

nào?” Liền giơ tảng huyền thiết vạch ra một vòng tròn, đánh về phía Sử Bạch Đô một chiêu Thái sơn áp đỉnh.

Kim Trục Lưu cầm tảng huyền thiết trong tay như hổ thêm cánh, lập tức chuyển thủ thành công. Sử Bạch Đô tức giận đến nổi thất khiếu bốc khói, nhưng cũng chẳng làm gì được. Trong võ học tuy có lối đánh “Lấy khéo giáng lực”, nhưng nói đến chữ “khéo” thì Sử Bạch Đô kém xa Kim Trục Lưu, Kim Trục Lưu khinh công trác tuyệt, lại biết Thiên la bộ pháp, tuy cầm tảng huyền thiết nhưng thân pháp nhẹ nhàng hơn Sử Bạch Đô nhiều.

Sử Bạch Đô dắt thanh trường kiếm trên vai, những đòn tấn công của y quá gấp gáp, đến rút kiếm cũng không kịp. Khí lực của y đã bị tảng huyền thiết của Kim Trục Lưu tiêu hao, chỉ đành chống đỡ, lòng thầm hối hận lúc đầu mình đã quá khinh địch. Song nói đi cũng phải nói lại, lúc đầu Kim Trục Lưu chỉ dùng đôi tay không, y làm sao có thể dùng binh khí?

Trong chớp mắt ba mươi chiêu đã trôi qua, Sử Bạch Đô toát mồ hôi đầm đìa, dần dần núng thế. Cung Bỉnh Phan nấp ở góc đường miệng không ngừng kêu lớn: “Hay lắm, hay lắm?” Sử Bạch Đô tức giận đến nổi thất khiếu bốc khói, càng lúc đã càng khó ứng phó.

Kim Trục Lưu múa cái tráp đựng huyền thiết, đẩy Sử Bạch Đô thối lùi ba trượng, chàng đột nhiên xoay người bỏ chạy.

Sử Bạch Đô đang sợ chàng đuổi theo, không ngờ trái lại chàng đã xoay người bỏ chạy, y ngạc nhiên thầm nhủ: “Tên tiểu tử làm trò gì thế nào?” Chỉ thấy Kim Trục Lưu phóng người vọt lên thốt ngựa của y.

Kim Trục Lưu cười ha hả: “Xin đa tạ đã tặng huyền thiết và ngựa tốt. Niệm tình hai món quà này, ta không đánh người nữa. Ha ha, ta đi đây!”

Con ngựa của Sử Bạch Đô vốn là loại ngựa Đại Uyển nổi tiếng, nay đã bị Kim Trục Lưu cướp mất, tức giận phóng ba mũi tiễn tiêu về phía Kim Trục Lưu, Kim Trục Lưu dùng cái tráp đựng huyền thiết đánh rơi một mũi, còn hai mũi kia thì đã rơi xuống ở sau lưng ngựa, thật ra Sử Bạch Đô cũng biết không làm gì được Kim Trục Lưu, chẳng qua y ném mũi tiễn tiêu để trút giận mà thôi.

Kim Trục Lưu cười ha hả: “Người đừng nhỏ mọn như thế, ta đã lấy huyền thiết của người. Chẳng qua ta chỉ mượn con ngựa này của người mà thôi. Đến Bắc Kinh ta sẽ trả lại cho người!” Miệng thì nói nhưng đã ra roi chạy mất, khi nói đến chữ “trả” thì đã phóng cả mấy trượng.

Kim Trục Lưu đánh bại Sử Bạch Đô, lại lấy được ngựa tốt, trong lòng đắc ý vô cùng, nghĩ bụng: “Nếu mình gặp Hồng Anh kể cho nàng nghe, chắc nàng sẽ buồn cười lắm. Nàng đã bị y bức hiếp, mình sẽ trả thốt ngựa này cho nàng, để nàng trút giận trước mặt y”, rồi lại nghĩ: “Mình đắc tội Sử Bạch Đô, chỉ e y sẽ ngăn cản mình với nàng”. Nghĩ đến đây, chàng lại cười gượng: “Không biết người ta có tốt với mình không, sao lại nghĩ nhiều đến thế?”

Thốt tuấn mã phóng nhanh như điện chớp, Kim Trục lưu ngồi trên lưng ngựa hươ chân múa tay lớn giọng hát bài Liên hoa lạc, người đi đường chỉ tưởng chàng là kẻ điên cho nên vội vàng né tránh.

Không biết đã chạy bao lâu, chợt thấy có một thốt ngựa ở phía trước chạy tới, người ngồi trên lưng ngựa thấy chàng vội vàng kéo mũ xuống che kín nửa mặt của mình, Kim Trục Lưu vẫn chưa kịp nhìn thấy rõ mặt của y, ngựa đã chạy lên sườn núi.

Kim Trục Lưu chợt dạ nghĩ: “Không biết mình đã gặp người này ở đâu?” Vội vàng phóng ngựa đuổi lên sườn núi nói: “Bằng hữu, ngựa của người chạy trên đất bằng không bằng ngựa của ta, chúng ta hãy chạy đua trên đường núi xem thử”.

Người ấy thấy Kim Trục Lưu đuổi tới thì càng kinh hoảng, biết không thoát được cho nên chỉ đành nhảy xuống ngựa vái dài Kim Trục Lưu.

Kim Trục Lưu vừa nhìn thì cười: “Té ra là ông”.

Người ấy chính là Phong Tử Siêu.

Phong Tử Siêu rung giọng: “Kim đại hiệp, lần đó gây sự ở nhà lệnh sư huynh toàn là chủ ý của Văn Đạo Trang, không liên quan gì đến tôi”. Y đã tận mắt thấy Kim Trục Lưu đánh bại Văn Đạo Trang, cho nên khi gặp chàng thì tựa như chuột gặp mèo. Kim Trục Lưu cười: “Người và Văn Đạo Trang là cá mè một lứa sao lại bảo chẳng liên quan gì? Nhưng người quá nhát gan cho nên bỏ chạy trước”.

Phong Tử Siêu tưởng rằng Kim Trục Lưu sắp giết mình cho nên hoảng sợ đến nổi mặt trắng bệch. Không ngờ Kim Trục Lưu chợt cười ha hả: “Người không đáng làm bản kiếm của ta. Nhưng người phải làm cho ta một việc”. Phong Tử Siêu nói: “Kim đại hiệp cứ dạy”. Kim Trục Lưu nói: “Con gái của người đâu?” Phong Tử Siêu tỏ vẻ khổ sở nói: “Tôi cũng đang tìm tung tích của nó”. Rồi nghĩ bụng: “Chả lẽ y gặp con gái mình?”

Kim Trục Lưu hỏi: “Có phải người tìm cô ta về rồi ép gả cho Văn Thắng Trung hay không?”

Phong Tử Siêu vội vàng đáp: “Không, không! Tên tiểu tử họ Văn làm sao sánh được với Kim đại hiệp, y chỉ là hạng cóc ghẻ làm sao ăn thịt thiên nga, thực ra cha con chúng tôi đều coi thường y”. Trong lúc hoảng hốt y cứ nói bừa mà chẳng kịp nghĩ gì cả.

Kim Trục Lưu nói: “Được, đã như thế ta sẽ làm mai cho người, ta muốn người gả con gái cho Tần Nguyên Hạo, nếu không ta sẽ đập gãy hai chân của người!”

Phong Tử Siêu lúc này mới biết Kim Trục Lưu làm mai cho bằng hữu, chứ không phải cho mình, lòng thầm nhủ: “Sao trên đời lại có ông mai ngang ngược đến thế này!” Nhưng miệng thì không thể không nói: “Vâng, vâng. Kim đại hiệp làm mai đã là nể mặt tôi lắm, tôi làm sao không nghe theo?”

Kim Trục Lưu cười: “Người đừng nói thế này mà lại nghĩ thế khác. Nếu người ép gả con gái của mình cho người khác, người hãy coi chừng đôi chân của mình. Đừng tưởng rằng có thể trốn được ta!”

Phong Tử Siêu nói: “Tôi chỉ cần tìm ra con gái, sẽ lập tức đưa nó đến núi Võ Đang tìm Tần Nguyên Hạo. Kim đại hiệp, ngài hãy yên tâm”.

Kim Trục Lưu: “Cũng không cần gấp như thế, chỉ cần người đừng quản chuyện của họ”. Phong Tử Siêu vội vàng vâng dạ rồi bảo: “Tất cả nghe theo lời dặn của Kim đại hiệp”.

Kim Trục Lưu cười ha hả: “Nể mặt con gái của người, hôm nay ta tha cho người. Nhưng ta muốn mượn người một ít tiền”.

Phong Tử Siêu vội vàng móc ra: “Kim đại hiệp cứ lấy mà dùng”.

Kim Trục Lưu cười nói: “Người muốn tặng cho ta. Cũng được! Coi như là tiền trả công làm mai!”

Kim Trục Lưu vẫn còn ngà ngà say, đã làm một chuyện hay thì rất đắc ý, buông giọng cười lớn rồi phóng ngựa đi. Lòng thầm nhủ: “Tên tiểu tử Tần Nguyên Hạo này rất nhút nhát, chắc chắn sẽ không biết cầu hôn. Nhưng nay đã có mình làm mai, chắc chắn hôn sự của y sẽ thành. Nhưng Tần Nguyên Hạo có mình làm mai, còn mình thì ai làm mai cho đây?”

Kim Trục Lưu phóng ngựa xé gió, chạy được một đoạn thì đến một thị trấn, lúc này trời đã tối, chàng tìm một khách sạn lớn nhất trú qua đêm. Chàng vừa nhảy xuống ngựa, ông chủ của khách sạn đã đích thân dắt người ra cung kính chờ chàng. Kim Trục Lưu thấy họ ân cần với mình như thế thì hơi ngạc nhiên.

Kim Trục Lưu vừa đánh nhau một trận, lại cưỡi ngựa phóng cả trăm dặm đường, trên người đầy đất. Vừa nhảy xuống ngựa chàng nói: “Ta chỉ là một tiểu tử nghèo, các người cần gì phải khách sáo với ta như thế”.

Ông chủ khách sạn ngạc nhiên, lập tức vái dài nói: “Ông trẻ đã nói đùa, tiểu điểm được ông trẻ ghé đến đã rất vinh hạnh, nếu tiếp đãi không chu toàn xin hãy bỏ qua cho”. “Ông trẻ” là từ để thể hiện sự tôn kính đối với người khác của nơi này, nhưng Kim Trục Lưu vẫn còn trẻ tuổi, nghe ông chủ khách sạn cứ gọi mình là “Ông trẻ” thì không khỏi cảm thấy buồn cười.

Kim Trục Lưu cười bảo: “Ông cũng biết cách tiếp đãi lắm, đáng tiếc ta chỉ ở đây một đêm. Ông hãy chăm sóc hộ ta thốt ngựa kia”. Ông chủ khách sạn cúi khom người nói: “Ông trẻ hãy yên tâm, chúng tôi sẽ chăm sóc cẩn thận”. Rồi lập tức căn dặn người làm tắm rửa chải chuốt cho thốt ngựa.

Ông chủ khách sạn lại nói: “Tiểu nhân đã chuẩn bị cho ông trẻ một căn phòng tốt nhất”. Kim Trục Lưu lắc đầu: “Phòng có tốt hay không ta không cần, ta chỉ muốn một căn phòng đối diện chuồng ngựa”. Ông chủ khách sạn ngỡ ngàng, nói chàng hiểu ý: “Ông trẻ hãy yên tâm, không có kẻ nào dám đánh cắp ngựa quý của ông trẻ”.

Nhưng ông chủ khách sạn vẫn tìm một căn phòng đối diện với chuồng ngựa rồi đích thân bưng cơm rượu lên cho chàng. Kim Trục Lưu cười lắc đầu: “Ta làm sao có thể ăn nhiều như thế?” Ông chủ khách sạn cung kính đáp: “Tiểu nhân không biết khẩu vị của ông trẻ, chỉ đành kê dọn chúng làm nhiều món như thế. Ông trẻ cứ tùy ý nếm qua”.

Kim Trục Lưu cảm thấy ái ngại, móc nén bạc ra rồi nghĩ bụng: “May mà mình có bạc của Phong Tử Siêu, nếu không đành phải ăn quít”. Té ra Kim Trục Lưu đã dùng hết bạc, chỉ còn lại một nén vàng, nhưng không tiện sử dụng ở khách sạn nhỏ này.

Chủ khách sạn không đợi Kim Trục Lưu nói xong đã vội vàng trả lời: “Tiểu điểm được ông trẻ ghé thăm là đã may mắn lắm, sao có thể dám nhận bạc của ông trẻ”. Kim Trục Lưu cương quyết: “Sao lại có lẽ này, các người làm ăn phải có vốn, tại sao có thể ăn không được?” Dù chàng nói thế nào, chủ khách sạn vẫn không chịu nhận, mặt lộ vẻ lo lắng. Kim Trục Lưu đành thu bạc lại, nói: “Thôi được, ông đã muốn lỗ vốn thì ta chỉ đành chịu”. Rồi nhủ thầm: “Đợi khi mình đi thì len lén bỏ vào tủ của y là được”

Kim Trục Lưu ăn xong cơm tối, càng nghĩ càng cảm thấy lạ, thực sự không biết lý do gì chủ khách sạn lại đối đãi với mình như thế. Trong lòng có chỗ hoài nghi cho nên đêm ấy chàng chỉ dám nhắm mắt đả tọa chứ không dám ngủ say.

Đến khoảng canh ba thì chợt nghe bên ngoài có tiếng ngựa hí, có hai người khách đến. Chủ khách sạn tại đích thân tiếp đãi, Kim Trục Lưu vừa nghe giọng nói của họ thì

không khỏi thất kinh, té ra hai người ấy chính là Thanh Phù đạo nhân và Đồng Thập Tam nương. Đồng Thập Tam nương vốn đi cùng Viên Hải, nhưng không biết thế nào lại đi cùng Thanh Phù.

Đêm khuya vắng người, Kim Trục Lưu có công phu thính phong biện khí, thính giác đương nhiên nhạy bén hơn người bình thường, bên ngoài tuy nói chuyện rất nhỏ nhưng chàng vẫn có thể nghe rõ ràng.

Chỉ nghe Đồng Thập Tam nương nói: “Ở đây có nữ tử giang hồ khả nghi không?” Chủ khách sạn đáp: “Không có nữ khách nào đi riêng cả”. Thanh Phù hỏi: “Vậy có bằng hữu đồng đạo hay không?” Ông chủ khách sạn nói: “Tiểu nhân đang định bẩm cáo với hai vị hương chủ, có một huynh đệ của quý bang đang ở trong tiểu điểm”. Đồng Thập Tam nương hỏi: “Ồ, người ấy là ai?” Chủ khách sạn đáp: “Tôi không biết”. Đồng Thập Tam nương hỏi gặng: “Sao người lại không biết?” Chủ khách sạn trả lời: “Y cười con ngựa của Sử bang chủ”. Nói đến đây, Đồng Thập Tam nương lộ vẻ thất kinh, vội vàng hỏi: “Có chuyện như thế ư? Người có nhìn lầm không?” Ông chủ quán trả lời: “Sử bang chủ đã từng đến tiểu điểm vài lần, tiểu nhân không thể nào nhìn lầm con ngựa của ngài”.

Thanh Phù nói: “Người cười con ngựa ấy như thế nào?”

Lão chủ quán trả lời: “Hình như là một thiếu niên khoảng hai mươi tuổi”.

Thanh Phù càng ngạc nhiên hơn: “Thật kỳ lạ! Chả lẽ...”

Ông chủ quán trả lời: “Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, y trẻ tuổi như thế mà được Sử bang chủ trọng dụng. Nhưng đó đúng là con ngựa của Sử bang chủ cho nên y tuy không tiết lộ thân phận, tiểu nhân cũng không dám cói thường”.

Kim Trục Lưu chợt vỡ lẽ ra, nhủ thầm: “Té ra chủ nhân của khách sạn này có liên hệ với Lục Hợp bang, y thấy con ngựa của mình, chỉ tưởng là Sử Bạch Đô cho mình mượn, cho nên mới cung kính với mình như thế”.

Thanh Phù lẩm bẩm: “Chả lẽ đó là chuyện của tên tiểu tử ấy?” Đồng Thập Tam nương trầm ngâm không nói.

Lão chủ chưa biết thế nào cho nên hỏi: “Hai vị hương chủ không biết kẻ này có cần tôi đến gọi y xuống gặp không?”

Đồng Thập Tam nương nói: “Người không cần kinh động y, để ta lên xem thử. Thanh Phù đạo trưởng, ông hãy ra chuồng ngựa xem nếu đúng là ngựa quý của bang chủ thì đừng để nó lọt vào tay người ngoài”.

Thanh Phù và Đồng Thập Tam nương đều đã đoán được rằng đó chính là Kim Trục Lưu, nhưng vẫn còn hơi hoài nghi, bởi vì với võ công của Kim Trục Lưu, hình như không thể nào chiếm được con ngựa của Sử Bạch Đô, Đồng Thập Tam nương nghĩ bụng: “Tên tiểu tử này võ công rất cao cường, giả sử nếu thật là y, trước tiên mình phải cho y nếm hai mũi độc châm”. Mụ không cho lão chủ khách sạn gọi Kim Trục Lưu té ra là chuẩn bị tìm cách ám toán chàng.

Đồng Thập Tam nương rất e ngại Kim Trục Lưu, Kim Trục Lưu cũng không nắm chắc phần thắng. Võ công của Đồng Thập Tam nương không kém chàng bao nhiêu, lại thêm Thanh Phù là cao thủ đứng hàng thứ ba trong Lục Hợp bang, ngoài Sử Bạch Đô và Đồng Thập Tam nương là đến y. Hai người họ liên thủ đương nhiên Kim Trục Lưu không bằng. Cho nên khi Đồng Thập Tam nương lên lầu, chàng đã nghĩ xong kế thoát thân.

Đồng Thập Tam nương lấy ra một ống thối nhỏ, đâm vào trong khe cửa, nhắm thẳng vào giường ngủ, thối ra ba mũi độc châm, đó là loại độc châm kiến huyết phong hầu, chỉ cần da chỉ hơi bị trầy xước thì khó giữ mạng. Mụ nghĩ bụng: “Dù không bắn được tên tiểu tử này, y nhất định cũng sẽ nhảy ra, một khi y nhảy ra thì mình tiếp tục thối độc châm, lúc đó chắc chắn sẽ trúng?”

Nào ngờ mụ ta thối độc châm vào mà chẳng thấy động tĩnh gì. Đồng Thập Tam nương ngạc nhiên nghĩ bụng: “Chả lẽ độc châm đã bắn trúng vào cổ họng của y, khiến cho y chết không kịp ngáp?”

Đồng Thập Tam nương quyết phải xem cho rõ ràng, lòng thầm nhủ: “Dẫu tên tiểu tử này chưa trúng độc châm, với võ công của mình trong vòng vài chiêu cũng sẽ không bại trong tay của y. Thanh Phù đến đây thì chúng ta sẽ nắm chắc phần thắng. Có điều chỉ hơi tốn công mà thôi. Nhưng tên tiểu tử này rất xảo quyệt, đừng mắc mưu của y”.

Đồng Thập Tam nương một tay múa tit cây roi mềm, một tay cầm ống thối mạnh dạn đập cửa xông vào!

Mụ ta đã cẩn thận phòng bị không ngờ vẫn mắc mưu của Kim Trục Lưu.

Chỉ nghe ào một tiếng, mùi thối tỏa ra. Té ra Kim Trục Lưu đã treo trước cửa một cái bình tiểu, Đồng Thập Tam nương đập cửa xông vào lập tức người bị tưới nước tiểu ướt đầm. Đồng Thập Tam nương xưa nay rất thích sạch sẽ, lần này quả thật đã khiến cho mụ giở khóc giở cười.

Đồng Thập Tam nương nổi giận không màng đến nước tiểu, quét tới một roi, đương nhiên roi đó chẳng trúng ai. Đồng Thập Tam nương vốn là kẻ già dặn giang hồ, sau khi cả giận thì chợt nhủ thầm: “Tên tiểu tử này bốn cọt mình, chả lẽ còn nằm trên giường

chịu đòn?” Quả nhiên ngay lúc này, chỉ nghe Thanh Phù đạo nhân ở bên dưới kêu: “Tứ muội hãy mau xuống đây! Tên tiểu tử ở đây!”

Té ra sau khi Kim Trục Lưu sắp đặt mưu kế thì chuồn ra ở cửa sổ phía sau. Chàng nhanh hơn Thanh Phù đạo nhân một bước, cả hai người chạm mặt ở chuồng ngựa.

Thanh phù đạo nhân quét cây phát trần chụp xuống đầu, định ngăn cản Kim Trục Lưu cướp ngựa. Sợi tơ của cây phát trần này vốn là Ô kim huyền tơ, cho nên có thể đâm vào huyết đạo của đối phương, cũng có thể coi là một món binh khí hiếm có. Nhưng gặp phải Kim Trục Lưu thì đã mất linh.

Kim Trục Lưu vẩy ra một đóa kiếm hoa, kiếm quang lướt tới chỉ nghe tiếng xoèn xoẹt vang lên. Cây phát trần của Thanh Phù đạo nhân chưa kịp đánh vào người chàng thì tơ phát trần đã bị chàng chém mất một đoạn. Thanh Phù đạo nhân hoảng hồn thối lui.

Lúc này Kim Trục Lưu đã phóng vào chuồng ngựa, dắt con ngựa quý ra. Thanh Phù đạo nhân liều chết tấn công, cản không cho chàng phóng lên lưng ngựa.

Kim Trục Lưu quát: “Hay lắm, tên lỗ mũi trâu nhà người chắc đã chán sống, ta không cần con ngựa này nữa, trước tiên phải giết chết người!” Tức thì tăng huyền thiết lao về phía Thanh Phù đạo nhân, Thanh Phù đạo nhân cả kinh chỉ đành thối lui.

Đồng Thập Tam nương giận dữ chạy tới, quát: “Hảo tiểu tử, dám bốn cột lão nương, người đừng chạy?”

Kim Trục Lưu đánh lui Thanh Phù đạo nhân, cười ha hả, lúc này chàng đã phóng lên lưng ngựa, miệng rít rít: “Thối quá, thối quá! Ta làm sao dám chọc giận mục đàn bà thối như người, ta phải đi đây!”

Đồng Thập Tam nương quét tới một roi, nhưng roi này lại hụt, trái lại thốt ngựa tung vó, bần bấn đầy mặt. Đồng Thập Tam nương tức giận đến nổi thất khiếu bốc khói, chỉ nghe được tiếng cười của Kim Trục Lưu từ xa vọng tới, lúc này chàng đã biến mất trong màn đêm.

Kim Trục Lưu chạy được một đoạn thì chợt nghĩ: “Bọn chúng vừa vào đã hỏi có nữ tử giang hồ nào hay không, chẳng lẽ Sử Hồng Anh cũng đến đây?”

Chàng chưa nghĩ xong thì chợt nghe tiếng vó ngựa vọng tới. Kim Trục Lưu nghe có bốn thốt ngựa, chàng tỏ mò thăm nhủ: “Nửa đêm canh ba mà có một toán người chạy trên đường, không biết là vì chuyện gì?”

Kim Trục Lưu là người thích lo chuyện bao đồng, cho nên phóng ngựa đuổi về phía ấy, không bao lâu thì đã đuổi kịp.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, chỉ thấy trên thớt ngựa đầu tiên là một thiếu nữ, còn ba thớt khoái mã ở phía sau trang đuổi theo nàng. Kim Trục Lưu nhận ra hai trong số người ấy là Cao Đại Thành và Đỗ Đại Nghiệp, còn thiếu nữ chạy ở phía trước vì quá xa nên Kim Trục Lưu không biết đó có phải là Sử Hồng Anh hay không. Trong số ba người đuổi theo, có một người Kim Trục Lưu không quen biết, ngựa của người này chạy rất nhanh, lúc này y chỉ cách thiếu nữ khoảng mấy trượng.

Chỉ nghe người ấy quát: “Ả nha đầu nhà ngươi thật lớn gan, vật của bọn ta mà ngươi cũng dám cướp!” Lúc này khoảng cách giữa hai người đã gần lại, y giở cây trường thương, đâm về phía thớt ngựa trước mặt. Thiếu nữ ấy gạt lại một kiếm, đánh ra một chiêu Phất vũ phiên vân, đẩy cây thương cuộn hai vòng, phá được chiêu này của y. Tuy nàng phá được chiêu số của kẻ địch nhưng người đã lão đảo, đành nhảy xuống ngựa.

Thiếu nữ ấy quay đầu lại, Kim Trục Lưu đã có thể nhìn rõ ràng, té ra đó chẳng phải là Sử Hồng Anh mà là Phong Diệu Thường. Kim Trục Lưu nhìn rõ thì trong lòng hơi thất vọng nhưng cũng cảm thấy bất ngờ.

Người đánh Phong Diệu Thường rơi xuống ngựa kêu ồ một tiếng: “Chúng ta đã tìm lầm người, kiếm pháp của ả này không giỏi, ả... hình như ả là...” Nói chưa dứt, chợt y kêu ối chao một tiếng rồi ngã xuống ngựa. Té ra Kim Trục Lưu sợ y hại Phong Diệu Thường cho nên lấy ra một miếng bạc lẻ làm ám khí, ném vào huyết đạo ở sau lưng y.

Chính là:

Phải lấy bạc lẻ làm ám khí, trừng trị kẻ ác nổi lương duyên.

Muốn biết chuyện tiếp theo thế nào, mời xem hồi sau phân giải.

- o O o -